

Guds avbild

***"Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne; till man och kvinna skapade han dem."
1 Mosebok 1:27***

Filosoferna säger oss att människan, så som hon existerar idag, är långt mer briljant och avancerad än hon någonsin tidigare varit i historien. Deras påstående är att evolutionen har fört oss till denna punkt. Påståendet att varje generation är mycket klokare än den föregående har uppstått eftersom forskare genom sina beräkningar har fastställt att människan har funnits på jorden i miljontals år och utvecklats för varje generation. Eftersom varje generation har blivit mer avancerad drar de slutsatsen att människan nu har nått en mycket hög nivå. Är denna filosofi korrekt?

Hur glada är vi inte över att universums store Skapare har försett oss med en informationskälla från vilken vi kan upptäcka vad som är sanning och vad som bara är filosofi. Han har bjudit in oss och sagt: "Låt oss gå in i Herrens hus", och genom att träda in i hans kunskapens hus kommer vi att finna Guds eget vittnesbörd om människan. Psaltaren 122:1

Från denna källa, Bibeln, lär vi oss att människan är "av jorden" och att Gud formade henne av "jordens stoft". (1 Korintierbrevet 15:47; 1 Mosebok 2:7). Genom att blåsa in, eller ingjuta i honom, "livets andedräkt ... blev människan en levande själ." I

denna kortfattade beskrivning av människans skapelse finns inte ens den minsta antydning om att en livsform skulle ha utvecklats ur en annan, eller att en mindre komplex art skulle ha blivit ett mer komplext väsen. Gud skapade varje art som en separat och distinkt livsform, vilket vi läser om i första kapitlet i 1 Mosebok. Efter varje steg som togs för att förbereda jorden för att kunna hysa liv, och efter varje enskild skapelse av växter, fiskar, fåglar och landdjur, förklarade Gud att "det var gott". 1 Mosebok 1:10, 21, 25, 31

I 1 Mosebok 1:26, 27 läser vi att "Gud sade: Låt oss skapa människan till vår avbild, till vår likhet." Vi märker i Guds uttalande att han uttryckte en pluralisk tanke: "Låt dem ha herravälde över fiskarna i havet, över fåglarna i luften, över boskapen, ... och över alla kräddjur som krälar på jorden." Av detta uttalande framgår det tydligt att när Gud skapade människan till sin egen avbild, "han skapade dem till man och kvinna", menade han att både Adam och Eva skulle vara ganska lika honom själv på olika sätt.

Orden "avbild" och "likhet" betyder på hebreiska likhet eller förebild. Människan skapades för att vara en förebild för Gud. På vilket sätt var den fullkomliga människan, Adam, en förebild för Gud? Det gällde säkerligen inte hans kropp. Vår Skapare är ett långt överlägset väsen – ett andligt väsen – och människan är endast en köttslig varelse, av jorden. Vår Skapare skapade dock människan som en återspeglning av sin avbild i vissa avseenden. Delvis låg denna likhet, eller avbild, i människans förmåga att resonera, att minnas, att uppfatta såväl abstrakta som konkreta idéer, att fälla moraliska omdömen och att besitta intellektuella och estetiska egenskaper.

Den fullkomlige människan, Adam, fick en gudalik samvetsförmåga, som gjorde det möjligt för honom att skilja mellan rätt och fel. Han fick fri vilja så att han kunde utöva sin valfrihet fullt ut. Vore det inte så skulle mänskligheten vara rena maskiner, och våra handlingar skulle styras av någon annan. Så är dock inte fallet. Om så vore fallet skulle det inte finnas något utövande av förmågor eller talanger, och ingen möjlighet att utveckla individuella karaktärer. Denna valfrihet kan naturligtvis vara både bra och dålig, beroende på hur den utnyttjas.

Adam valde synden

Adam, den härliga, först skapade människan, var utrustad med alla fysiska och mentala välsignelser. Hela hans omgivning hade förberetts för att upprätthålla hans välbefinnande. Skaparen instruerade Adam mycket tydligt att om han lydde Guds rättfärdiga lag skulle han leva; om han inte lydde Guds rättvisa bud skulle han dö. (1 Mosebok 2:15–17). Skaparens instruktioner var mycket enkla. Ansvar för Adams värdighet att leva för evigt i Edens paradiset berodde på hans egen valfrihet. Tyvärr leddes han till att välja synd genom olydnad. Som en följd av hans fall från fullkomligheten föddes hela den mänskliga släkt som Adam och Eva avlade i synd och under dödsstraffet genom arv. Psaltaren 51:5; Romarbrevet 5:12

Syndens och dödens herravälde har fortsatt, och kommer att fortsätta, tills Guds syfte med att tillåta det har uppfyllts och den bestämda tiden för dess slut infaller. I sin kärlek sörjde Gud för en förlossare, en frälsare, nämligen sin egen älskade Son, Jesus Kristus, som skulle "smaka döden" för varje människa. (Hebreerbrevet 2:9). Denna åtgärd för

människans frälsning från hennes rättfärdiga dödsdom var en "gåva" av fri nåd. Romarbrevet 5:15–18

Som en följd av våra första föräldrars fall i synd, och under de många århundraden som gått sedan dess, har de egenskaper som från början kännetecknade människan som skapad till sin Skapares avbild endast i någon märkbar grad återfunnits hos en relativt liten del av hela mänskligheten. Visserligen har vissa ädla varelser strävat efter att odla sådana dygder som präglar Guds majestätiska karaktär, medan det finns andra som endast har klätt sig i en ytlig fasad av gudalikheter. Denna fasad kan resultera i ett behagligt yttre uppträdande, men det finns troligen föga av den äkta karaktärsrenhet med vilken Gud skapade våra första föräldrar i deras hjärtan.

Eftersom Gud inte kan verka med dem som saknar de sanna dygderna, har han flitigt sökt upp de inom mänskligheten som har visat egenskaper som barmhärtighet och kärlek från djupet av sitt väsen. Dessa har han gynnat genom tiderna för att fullborda genomförandet av sin plan. Låt oss betrakta en av dessa utvalda, som under en stor del av sitt liv visade några av dessa finare egenskaper. Detta var Davids son, Salomo.

Lärdomar från Salomo

Salomos valfrihet under senare år ledde till att han blev ett offer för sina många hustrurs krav, och som en följd av detta misshagade han Gud mycket. Ändå var han i sin ungdom högt gynnad av Gud. Salomo tycktes ha ärvt från sin far egenskaper som omtanke, förmågan att regera och uppskattning för Herrens

godhet, vilket David tidigare hade lärt sig vid den helige profeten Natans fötter.

När David blev gammal och för svag för att regera tog hans son Salomo, vid den unga åldern av tjugo år, på sig det tunga ansvaret att styra Israel. Vi kan verkligen uppskatta den bön som David framförde för sin kära sons räkning. De som är fäder till söner kan lätt förstå Davids omsorg om Salomo. Vi delar samma känsla gentemot våra söner, att de må finna nåd inför Guds ögon och att de må vandra uppriktigt med honom.

I 1 Krönikeboken 28:9–10 återges de ord som David talade till sin son: "Och du, min son Salomo, erkänn din fars Gud och tjäna honom med helhjärtad hängivenhet och med villig sinne, ty Herren prövar varje hjärta och förstår varje önskan och varje tanke. Om du söker honom, skall du finna honom; men om du överger honom, skall han förkasta dig för alltid. Tänk nu på detta, ty Herren har utvalt dig att bygga ett hus som helgedom. Var stark och utför arbetet."

Herren hade utvalt Salomo för att bygga ett heligt tempel, vilket hade varit Davids livslånga dröm. Med hjälp och råd från Guds trogne profet Natan, och med Guds välsignelse, tog Salomo snabbt till sig andan i sin fars plan för att bygga templet. Han visste att Israels välgång vilade på deras trohet mot Guds lag och deras tillbedjan av Jehova.

Salomo ber om visdom

I sin stora kärlek till Gud offrade Salomo tusen brännoffer i Gibeon. Han ville så gärna behaga Gud att han förberedde detta stora offer till sin Skapare. Medan han befann sig i Gibeon hade den nye unge kungen en dröm där Herren uppenbarade sig för

honom. (1 Kungaboken 3:5). Gud sade till Salomo: "Be om vad du vill att jag ska ge dig", och Salomos svar var vackert – ett svar som bara kunde komma från ett kärleksfullt hjärta. Salomo sade: "Jag är bara ett litet barn; jag vet inte hur jag ska fullgöra mina plikter. ... Ge din tjänare ett förståndigt hjärta att döma ditt folk, så att jag kan skilja mellan gott och ont; ty vem kan döma detta ditt stora folk?" 1 Kungaboken 3:7–9

Gud uppskattade det uppriktiga uttrycket från Salomos hjärta. Han besvarade hans bön på ett underbart sätt och gav Salomo ett "klokt och förståndigt hjärta". Ingen bland de ofullkomliga människorna har sedan dess visat sig ha en sådan förmåga att döma så klokt som Salomo (1 Kungaboken 3:10, 12). På grund av hans osjälviska önskan lovade Gud också: "Jag har också gett dig det du inte har bett om, både rikedom och ära, så att det inte kommer att finnas någon bland kungarna som liknar dig under hela ditt liv. Och om du vandrar på mina vägar och håller mina stadgar och mina bud, så som din far David vandrade, då skall jag förlänga dina dagar." 1 Kungaboken 3:13, 14

När Salomo vaknade ur sin dröm glädde han sig över insikten att han hade behagat Gud med sin begäran. Han begav sig till Jerusalem och offrade fredsoffer och brännoffer framför förbundsarken. (1 Kungaboken 3:15). Kort därefter påbörjade han det stora arbetet med att bygga Israels tempel, enligt Herrens anvisningar.

Att bygga templet

Vi minns hur alla stenar och timmerstockar till templet förbereddes, formades och märktes ut för

sina platser, och först när de var färdiga fördes de till byggplatsen. Varje del passade perfekt, och de fogades samman utan ljud av hammare, yxa eller något järnverktyg. (1 Kungaboken 6:7). Även om varje del av detta storslagna tempel hade förberetts på olika platser, behövde ingenting ändras när de fördes till den plats som var avsedd för uppförandet.

Vilken läxa detta är för den kristne! Vi får inte för ett ögonblick tro att vi kan fördriva tiden slarvigt och att vi, när vi når livets slut, plötsligt och mirakulöst kommer att vara redo för vår plats i det kungliga templet. Detta är tiden för förberedelse. Vi måste formas, mejslas, poleras och numreras redan nu för den särskilda plats som Herren har tänkt ut för oss i sitt andliga tempel.

Vi inser att Salomos tempel var en bild av en större byggnad. "Ni är den levande Gudens tempel", sade Paulus (2 Korintierbrevet 6:16). Tiden för att formas och tiden för att arbeta med förberedelsen av Guds andliga tempel är nu. (1 Korintierbrevet 3:9; Efesierbrevet 2:10; Filippierbrevet 1:6; 2:12,13). När alla delar, eller medlemmar, har gjorts redo under sina kristna liv – förberedda mitt i denna "förvrängda och förvända" värld – kommer de att passa in på sin rätta plats i det symboliska himmelska templet. Filippierbrevet 2:15

Det var mycket glädjefyllda firanden i samband med invigningen av Salomos tempel. (1 Kungaboken 8:65, 66). Det kommer att råda stor glädje i himlen och på jorden när Kristus, Guds andliga tempel, är fullbordat och sammanfogat, och när Guds härlighet träder in i det. Hela jorden kommer att dra nytta av att detta tempel fullbordas och kommer att välsignas, precis som det naturliga Israel nådde höjdpunkten av

sitt välstånd under Salomos regeringstid. Efesierbrevet 2:19–22; Uppenbarelseboken 3:12; 21:22–26

Vår tid

När vi nu lämnar den vise kungen Salomo vid denna punkt i hans liv, återvänder vi till en betraktelse av vår egen tid. Vi ser att den himmelske Faderns inbjudan fortfarande riktas till dem i vilka han finner en del av människans ursprungliga likhet med honom själv. De som besitter de ursprungliga egenskaperna av kärlek och lydnad mot Gud svarar på en ännu större inbjudan och tjänst än den som gällde för Salomo eller andra ädla gestalter från forna tider. Själva det faktum att vi fortfarande ser vissa som ägnar sina liv åt Gud genom att helga sig åt honom, för att följa i hans enfödde Sons fotspår, är för oss ett bevis på att detta kallande verk och den därmed förknippade slipningen, mejslingen och formningen fortfarande pågår. Vi inser att detta verkligen är metoden för att förverkliga den frälsningsplan som den himmelske Fadern för länge sedan lade fram. Vi vet vidare att allt samverkar till det bästa för dem som älskar Gud, dem som han har kallat enligt sitt syfte: "De som han på förhand kände till, dem har han också på förhand bestämt att de ska bli likformiga med hans Sons avbild, så att han ska bli den förstfödde bland många bröder." Romarbrevet 8:28,29

Denna skriftställe upplyser oss om att en förutbestämd grupp – kyrkan – måste vara avbildningar av Guds Son, som i sin tur är en avbildning av Fadern. Som kristna kan ingen av oss i detta liv bli fullkomlig som Jesus var, hur hårt och länge vi än försöker. Vi kan inte heller ta denna ära

på oss själva genom eget val. Om vi har blivit inbjudna att följa i Jesu fotspår, har denna ära givits oss av Gud. 1 Tessalonikerbrevet 2:12; Hebreerbrevet 5:4

Detta kastar ljus över saken, för när vi ser på våra medkristna och inser att de har fått samma inbjudan som vi, kommer vi att värdesätta gemenskapen med dem därefter. Vi har tagit emot Faderns inbjudan med tacksamma hjärtan – hans nådiga gåva i form av Jesu offer som gör det möjligt för oss att ingå i detta förhållande. Genom att göra detta, och genom att klä oss i vår Frälsares rättfärdighet för att täcka över våra brister, vilket gör oss godtagbara inför Gud genom förtjänsten av Jesu lösenoffer, helgar vi gärna allt vi har för att börja göra det som är vår himmelske Fader till behag, även om det kostar oss mycket. Jesaja 61:10; Romarbrevet 12:1; Efesierbrevet 1:5–7

Innan vi tar detta viktiga steg måste vi i bön ha övervägt vad det innebär att följa i Jesu fotspår och att bli en avbild av honom. Våra tankar måste vara riktade mot det som är ovan. (Kolosserbrevet 3:2). Den nya viljan, det nya sinnet, måste utveckla Andens frukter och nådegåvor. För att bli en avbild av Jesus måste man alltid sträva efter att utveckla och visa dessa karaktärsdrag. (Galaterbrevet 5:22,23; 2 Petrusbrevet 1:5–7). Alla känslor som är behagliga för Gud och i harmoni med Herrens Ande måste eftersträvas, även om detta kommer att kräva en livslång utveckling under den himmelske Faderns formande inflytande.

Man måste inte bara visa kärlek till Herren, sanningen och bröderna, utan det måste också finnas en kärleksfull och medkännande omsorg om

världen. För att likna Herren Jesus måste vi ha en djup omtanke om den suckande skapelsen – till och med om våra fiender, de som behandlar oss med förakt. Matteus 22:37–39; Johannes 13:34, 35; Lukas 6:27,28

Hjärtats lydnad

Ordspråksboken 4:23 står det: "Bevara ditt hjärta med all flit, ty därifrån kommer livets källor." För dem som följer i Jesu fotspår kommer vår rätt att vara en del av Guds andliga tempel att avgöras av hur vi utvecklar våra hjärtan nu. Vi har denna "skatt i lerkärl", och världens bördor och våra köttsliga svagheter kommer att försöka dra oss bort från vårt mål. (2 Korintierbrevet 4:7). Men precis som med fader Adam, kung Salomo och till och med vår Herre Jesus har även vi fri vilja när det gäller att bestämma vem vi ska underkasta vårt hjärta. Vi har inte tvingats att tjäna Herren, Sanningen eller bröderna. Det är vårt fria val. Med blicken fäst på Jesus kan vi bli lik honom. Vår längtan att vandra den väg som Jesus vandrade är en ädel strävan. Vårt mål är att fylla den plats i templet som Fadern så nådigt har bjudit in oss till, och den kan endast nås genom att vi formas till sin älskade Sons avbild. Romarbrevet 8:29; 2 Korintierbrevet 3:18

Kanske har vi undrat hur det kommer att kännas, om vi är trogna, att uppstå som andevarelser, när vi välsignas med det underbara privilegiet att få höra orden: "Bra gjort, du gode och trogne tjänare! Du har varit trogen i det lilla, jag ska sätta dig att förvalta mycket; gå in i din herres glädje." (Matteus 25:21). Skrifterna ger oss viss information i detta avseende.

Bortom slöjan

Aposteln Paulus säger till oss: "Om vi har förenats med honom i likhet med [Jesu] död, skall vi också bli det i likhet med hans uppståndelse." (Romarbrevet us 6:5). Vad är vår Herres "likhet" sedan hans uppståndelse? Hebreerbrevet 1:3 säger oss att Jesus är Guds "avbild", eller exakta kopia! De som troget följer i Jesu fotspår av uppoffring och tjänande, och som genom "tålmod i att göra det goda söker ära, heder och odödlighet", kommer att göras lik sin Herre och Huvud – alla medlemmar i Guds gudomliga familj. Romarbrevet 2:7

Det finns ytterligare en aspekt när det gäller uttrycket "Guds avbild". Det är sant att vår Herre hade varit i Faderns avbild i sitt änglalika tillstånd före sin mänskliga existens, som "*Logos*". Även när han kom till jorden som människa var han i Guds avbild, eftersom hans karaktär alltid stod i fullständig harmoni med Faderns. Aposteln Paulus berättar dock för oss att Jesus nu har "satt sig på högra sidan av Majestätet i höjden", efter att ha varit lydig ända till döden, ja, till döden på korset. På grund av detta har Gud högt upphöjt honom och gett honom ett namn som står över alla namn. Jesus är nu, i ännu högre grad, den "exakta avbilden" av den osynlige Guden och delar den gudomliga naturen. Hebreerbrevet 1:3; Filipperbrevet 2:8,9; Kolosserbrevet 1:15

Vi läser också: "Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss, att vi skall kallas Guds söner; därför känner världen oss inte, eftersom den inte kände honom. Mina älskade, nu är vi Guds söner, och det har ännu inte blivit uppenbart vad vi skall bli; men vi vet att när han uppenbarar sig [grekiska: blir synlig], skall vi bli

lik honom; ty vi skall se honom sådan han är. Och var och en som har detta hopp på honom renar sig själv, precis som han är ren.” 1 Johannes 3:1–3

Således ser vi att vår Herre Jesus nu är i Guds exakta avbild och likhet, även om vår himmelske Fader har varit och alltid kommer att vara större än alla. (Johannes 10:29; 14:28; 1 Korintierbrevet 15:24-28). Jesus har fått denna belöning på grund av sin trogna tjänst. Han vacklade aldrig i sin underkastelse att göra sin Faders vilja, oavsett vad det kostade. Gud har högt upphöjt honom, och han har behag att göra detsamma för de ”kallade, utvalda och trogna” medlemmarna i församlingen, Jesu brud, hans kropp. (Uppenbarelsboken 17:14; 19:7,8; 21:2; 1 Korinthierbrevet 12:12,27). Dessa kommer att uppstå i likhet med Herren Jesus. Detta är ett storslaget löfte som vi kan och kommer att ärva, om vi är lydiga och trogna, till och med in i döden! (Uppenbarelsboken 2:10). Paulus uttryckte det så här: ”Ni har avlagt den gamle människan med hennes gärningar och klätt er i den nye människan, som förnyas i kunskap efter bilden av honom som skapade henne.” ”Liksom vi har burit den jordiska [Adams] avbild, så skall vi också bära den himmelska [Guds avbild].” Kolosserbrevet 3:9,10; 1 Korintierbrevet 15:49